

Arrest

nr. 142 314 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 19 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2014 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat B. SOENEN en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 oktober 2013 een aanvraag in voor een toelating tot verblijf. Deze aanvraag werd op 13 oktober 2014 onontvankelijk verklaard (bijlage 15quater). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 15.10.2013 ,2 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15

december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door

[...]

om de volgende reden onontvankelijk :

Betrokkene haalt aan dat hij een effectief gezinsleven onderhoudt, en dat indien hij de nodige formaliteiten in het buitenland dient te doen, dit een scheiding inhoudt van minstens 6 maanden. Dit element kan niet weerhouden aangezien alle aanvragers met een zekere behandelingsperiode te maken hebben, en het gegeven dat er een zekere behandelingsperiode is geeft ipso facto geen recht op verblijf, of staat toe de vreemdelingenwetgeving naast zich neer te leggen. Dat betrokkene een effectief gezinsleven onderhoudt betreft een element dat hier in casu niet in vraag wordt gesteld. Betrokkene haalt het artikel 8 aan van het E.V.R.M, dit artikel van het mensenrechtenverdrag kan evenmin weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid; wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Zie hierover ook het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 45662 d.d. 24.12.2009 "Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat het indienen van haar aanvraag in haar land van herkomst haar voor onbepaalde tijd zou scheiden van haar echtgenoot en dat dit ongeoorloofde inmenging inhoudt in de zin van artikel 8 EVRM. De Raad merkt op dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, het familie- of gezinsleven van verzoekster niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gui t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft ; dient opgemerkt te worden dat de bescherming varieert via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om zich in het bezit te stellen van de nodige binnenkomstdocumenten om toegelaten te worden tot een verblijf van langer dan drie maanden op basis van gezinshereniging art 10 VW is mogelijk moeilijk en brengt voor betrokkene inspanningen en kosten met zich mee, betrokkene toont echter niet op afdoende wijze de buitengewone omstandigheden aan die hem verhinderen om terug te keren zoals bepaald in art 12 bis ; §1, 3° VW.

De overige aangehaalde elementen als aansluiting ziektekostenverzekering, bewijs van goed gedrag en zeden, geregistreerde huurovereenkomst, samenlevingscontract, bestaansmiddelen, doktersattest, inkomsten, hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag die door huidige beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag niet verder worden besproken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 3 en 9 van het kinderrechtenverdrag, van artikel 10 juncto artikel 12bis, §7 van de vreemdelingenwet en een "manifeste beoordelingsfout".

Hij adstrueert het middel als volgt :

"Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag tot gezinshereniging van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.2.

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 10 §1, 4°, eerste streepje:

“De buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijnd dan eenentwintig jaar.”

De verzoekende partij heeft op datum van 30/01/2013 een samenlevingscontract afgesloten met mevrouw Mayramu MUGWIE. Zowel de verzoekende partij als zijn partner zijn 21 jaar.

Hoewel de verzoekende partij aan alle voorwaarden voldoet, wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden aanwezig zijn teneinde toe te laten dat de verzoekende partij zijn aanvraag in België indient in plaats van bij de diplomatieke vertegenwoordiging in zijn land van herkomst.

Het weze duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een onafdoende en onredelijke wijze rekening heeft gehouden met de specifieke individuele situatie van de verzoekende partij.

4.3.

Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij woont reeds geruime tijd samen met zijn partner, mevrouw Mayramu MUGWIE, waarmee hij één dochter heeft.

De verzoekende partij vormt aldus onbetwistbaar een ware gezinscel met zijn partner en zijn dochter.

Voor wat betreft de vraag of een inmenging in het recht op familie- en gezinsleven gerechtvaardigd is, is het belangrijk te bepalen of het in casu gaat om een eerste toelating dan wel een vraag tot voortgezet verblijf.

Er dient vastgesteld te worden dat de weigering in feite een weigering van een voortgezet verblijf uitmaakt. In het kader van zijn aanvraag werd aan de verzoekende partij immers reeds een tijdelijk verblijf toegekend en de verzoekende partij werd reeds jarenlang gedoogd op het Belgisch grondgebied, waardoor aan de verzoekende partij de kans werd gegeven zijn (gezins)leven alhier uit te bouwen.

De verzoekende partij kreeg de mogelijkheid zijn gezinsleven uit te bouwen, heeft overeenkomstig de Belgische wetgeving een samenlevingscontract met zijn partner aangegaan en heeft zijn dochter kunnen erkennen, doch krijgt uiteindelijk te horen dat hij zijn gezinsleven dient stop te zetten.

Aangezien de inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familielevens niet gerechtvaardigd is, is artikel 8 E.V.R.M. wel degelijk geschonden.

Er dient toegevoegd te worden dat, gelet op het feit dat de partner van de verzoekende partij, mevrouw Mayramu MUGWIE, onbeperkt verblijfsrecht heeft in België, van haar niet kan verwacht worden naar Kameroen terug te keren teneinde aldaar haar recht op gezinsleven uit te oefenen.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar een arrest van uw Raad teneinde aan te tonen dat zij artikel 8 E.V.R.M. niet hebben geschonden: artikel 8 E.V.R.M. is geen vrijgeleide om de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.

Doch er kan verwezen worden naar een arrest van de Raad van State die naar analogie kan toegepast worden

“Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen”

(Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

In casu is het duidelijk dat de afweging tussen het doel en de gevolgen enerzijds en de ongemakken, het recht op een gezinsleven en de belangen van de kinderen anderzijds op een onevenredige wijze is gebeurd.

4.4.

Artikel 12bis §7 luidt als volgt

“In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.”

a)

In casu werd op onafdoende wijze rekening gehouden met de belangen van het minderjarige kind in het gezin van de verzoekende partij en mevrouw Mayramu MUGWIE.

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken heel goed van de gezinssituatie op de hoogte is (de geboorteakte van het kind werd gevoegd aan de aanvraag), wordt de gezinssituatie niet als buitengewone omstandigheid beschouwd.

Over het feit dat de verzoekende partij vader is van een minderjarig kind, wordt zelfs gesproken in de bestreden beslissing.

Niet alleen artikel 8 E.V.R.M. dreigt in casu geschonden te worden, doch ook de specifieke rechtsregel vervat in artikel 12bis §7 Vreemdelingenwet, waarin expliciet staat vermeld dat terdege dient rekening gehouden te worden met het hoger belang van het kind.

Is het in het belang van het minderjarige meisje dat haar vader, de verzoekende partij, voor een onbepaalde tijd naar Kameroen dient terug te keren teneinde aldaar zijn aanvraag tot verblijf in te dienen?

Iedere redelijke persoon antwoordt op deze vraag NEEN.

b)

De Dienst Vreemdelingenzaken dient in alle redelijkheid een opportune beslissing te nemen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er op een onredelijke wijze rekening werd gehouden met de omstandigheden eigen aan de verblijfssituatie van de verzoekende partij.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

“Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het “afdoende” karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig” (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

“Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat.

De verzoekende partij werd gedoogd op het Belgisch grondgebied en kreeg de kans om zijn gezinsleven op te bouwen.

Op het ogenblik dat de verzoekende partij zijn verblijf wenst te regulariseren, wijst de Dienst Vreemdelingenzaken hem terug naar zijn land van herkomst teneinde aldaar zijn aanvraag in te dienen.

De weigering van het verblijfsrecht en aldus de inmenging in het recht op het gezinsleven van de verzoekende partij is disproportioneel ten opzichte van het rechtsbelang dat de overheid inroept ter rechtvaardiging van die inmenging.

Enerzijds is het belang dat de Belgische overheid ter zake heeft (soevereiniteit over de toegang tot het grondgebied voor vreemdelingen) uiterst beperkt omdat de redenen van het gezinsleven van de verzoekende partij, een visum annex machtiging tot verblijf, moeilijk kan worden geweigerd, te meer daar er in hoofde van de verzoekende partij geen redenen van openbare orde of openbare veiligheid inroepbaar zijn.

Anderzijds zou de verplichting om het grondgebied te verlaten inhouden dat de verzoekende partij voor onbepaalde duur van zijn partner en zijn dochter dient gescheiden te leven, met de onzekerheid niet te weten wanneer hij opnieuw bij hen kan vertoeven.

Is het dan redelijk en opportuun om de verzoekende partij eerst uit te wijzen naar zijn land van herkomst, aangezien het resultaat – de verzoekende partij zal verblijfsrecht krijgen aangezien hij de

wettelijke partner is van een persoon die onbeperkt verblijfsrecht geniet en de vader van een minderjarige kind die eveneens onbeperkt verblijfsrecht genieten – toch hetzelfde zal zijn.

In de bestreden beslissing wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken gesteld:

“De overige aangehaalde elementen als aansluiting ziektekostenverzekering, bewijs van goed gedrag en zeden, geregistreeerde huurovereenkomst, samenlevingscontract, bestaansmiddelen, doktersattest, inkomsten, hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag die door huidige beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag niet verder worden besproken.”

(stuk 1)

De verzoekende partij heeft aldus de nodige documenten, teneinde te kunnen oordelen over de gegrondheid van zijn aanvraag, aan de Dienst Vreemdelingenzaken voorgelegd. De Dienst Vreemdelingenzaken betwist in de bestreden beslissing niet dat de aanvraag van de verzoekende partij in wezen gegrond is.

Dat de verzoekende partij dient terug te keren naar zijn land van herkomst teneinde aldaar zijn aanvraag in te dienen, is aldus een pure formaliteit.

Aangezien het resultaat van de aanvraag in se hetzelfde zal zijn, of deze aanvraag nu in België wordt ingediend, of vanuit het land van herkomst, dient des te meer aandacht besteed te worden aan het belang van de kinderen.

c)

Kinderen hebben het recht om in een stabiele leefomgeving op te groeien.

Kinderen hebben het recht op in de nabijheid van hun beide ouders op te groeien.

Het terugsturen van de verzoekende partij naar zijn land van herkomst, al was het maar tijdelijk, doorbreekt de stabiliteit in het leven van het kind.

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag:

“Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen.”

Artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag:

“De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind.”

Deze rechten zijn in artikel 22bis van de Belgische Grondwet ingeschreven.

Het minderjarige dochtertje van de verzoekende partij heeft onbeperkt verblijfsrecht in België. Zij geniet tevens van deze grondwettelijke rechten.

4.5.

Er dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij de buitengewone omstandigheden op een manifest onzorgvuldige, dan wel onredelijke manier heeft beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De Dienst Vreemdelingenzaken had de aanvraag tot gezinshereniging onvankelijk moeten verklaren.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig

moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3. Het evenredigheidsbeginsel, een toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de strekking van de bestreden beslissing in een wanverhouding staat tot de motieven waarop de bestreden beslissing gesteund is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.4. Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst. Artikel 12bis, §1, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

(...)

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;”

Uit deze bepaling volgt dat de aanvraag om gezinshereniging in beginsel dient te geschieden bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. In geval van buitengewone omstandigheden kan deze aanvraag in België worden ingediend. In casu werd geoordeeld dat de door verzoeker aangevoerde buitengewone omstandigheden niet aanvaard konden worden.

In zijn aanvraag om toelating tot verblijf d.d. 15 oktober 2013, wees verzoeker op het feit dat hij met zijn partner een minderjarig kind heeft van Belgische nationaliteit, L.A.T.N., geboren op 16 oktober 2011 te Gent. Hij staaft dit aan de hand van een uittreksel uit de geboorteakte en een attest van gezinssamenstelling afgegeven door de stad Gent. Verzoeker beriep zich in het kader van de buitengewone omstandigheden uitdrukkelijk op zijn gezinsleven.

Artikel 12bis §7 van de vreemdelingenwet bepaalt :

“In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.”

Verzoeker voert aan dat het hoger belang bij het kind niet in overweging werd genomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt enkel dat in algemene termen wordt verwezen naar het beleven van een effectief gezinsleven, de relatie met de partner en het beleven van “gewone sociale relaties”. Nergens uit de bestreden beslissing kan worden opgemaakt dat rekening werd gehouden met het hoger belang van het minderjarig kind, zoals nochtans uitdrukkelijk vereist door artikel 12bis, §7 van de vreemdelingenwet. Het komt de Raad niet toe zijn beslissing in de plaats van de bestreden beslissing te stellen. Het enige middel is in die mate dan ook gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2014 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT